

Niemand's meisje

Lees ook van Lydia Rood:

Opgejaagd

De jongen die in de muur verdween

Voorgoed verdwenen?

Papegaaien liegen niet

De ogen van de condor

Dans om het zwarte goud

Sprong in de leegte

Feest!

Dans! Dans!

De ridders van Rosande

Ali's oorlog

Survival

Xinia's wraak

www.lydiarood.nl

LYDIA ROOD

NIEMANDS MEISJE

Leopold / Amsterdam

*Voor Saskia en Anna en Caroline en Valerie en Madeleine en Ina en Saskia
en alle anderen zoals wij.*

*Het zijn niet alleen de ridders
en de redders en de beren in hun hol –
wij zijn het zelf.*

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Lydia Rood

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Omslagbeeld: Buffy Cooper / Trevillion Images

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7393 6 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Transcriptie van de opname van het eerste gesprek Judith Groen met cliënt
463

Liesbeth ■■■■■■■■■■■■

16 februari 20■■■

... stond ik op het punt om te springen.

Ja, en?

Dat soort dingen wilt u toch horen? Mij best. Ik heb nog meer van zulke verhalen. Vraag maar raak.

Wacht even, de recorder stond nog niet aan. Kun je het nog eens vertellen?

Nee, want het ging niet door. Ik hoorde voetstappen achter me en toen kon het niet meer. Dat was het. U krijgt vast wel ergere dingen te horen, maar zo ging het die eerste keer. Ik kan het niet spannender maken.

Zou het spannender moeten zijn?

Denk het wel. Toch? Waarvoor zit ik hier anders?

Zeg jij het maar.

Ik zie hier sowieso de zin niet van in, eerlijk gezegd. Waarvoor moet dit?

Het is het normale onderzoek in zulke gevallen.

Wat valt er te onderzoeken? Met mij is niks aan de hand. Even de weg kwijt, is dat nou zo... Iedereen is weleens even de weg kwijt, toch? Behalve mijn zogenaamde beste vriendin dan. Die al schrikt als iemand een boer laat.

Nee, serieus: ik snap niet waar dit gedoe voor nodig is. Honger, oorlog, ellende, kinderen op de vlucht, kinderen mishandeld, verkracht, weet ik veel – en jullie springen met z'n allen boven op mij. Slaat nergens op.

Zou je liever doen alsof er niets gebeurd is?

Maar er is toch niets gebeurd? Er is niets gebeurd. Wat is de big deal?

Vertel jij het maar. Je lijkt gespannen. Hoe voel je je?

Gewoon. Beetje mistig, maar verder normaal.

Verdoofd? Teleurgesteld?

Nee.

Laten we het anders over dat moment bij de steengroeve hebben. Dat wou je toch vertellen? Hoe voelde je je toen?

Vreemd. Zweverig. Zoals wanneer je 's ochtends na een feest naar huis loopt, en het is al licht, en je ziet de krantenjongens met gekamde haren, en jij loopt nog in je feestkloffie. Zo. Maar dat was dus toen ze me betrapten.

En vlak daarvoor? Toen je op het punt stond om te springen?

Leeg. Ik hoefde er niet te zijn.

Leg eens uit?

Niemand zat op mij te wachten. Nu nog steeds niet, hoor.

Hoeho?

Nou, mijn ouders om te beginnen. Voor mijn moeder deug ik sowieso niet. En mijn vader heeft het druk met zijn motor en zijn bijbaantjes en zijn vriendin. En ik mag niet studeren, dat is te duur. Zeker nu ze gaan scheiden. Hella kan niet de hele week werken, die zit aan de tweeling vast – Hella is mijn moeder, hè, ze werkt maar halve dagen. En de tweeling heeft begeleiding nodig, dat wordt niet allemaal vergoed. Dus we zijn niet echt rijk. Snap ik ook wel.

Maar het zit je niet lekker?

Ik vraag toch niet veel? Ik wil alleen graag studeren. Aan je schooldiploma heb je niks. Ik heb geen vijven of zo, eerder achten. In plaats dat Ferdi trots op me is... ik ben toch zijn kind? En het is ook niet zo dat er na mij nog twaalf kinderen komen die moeten studeren. Maar Ferdi doet net of hij geslacht wordt. Iedere keer komt hij met de tweeling. De tweeling, de tweeling – dat is altijd zijn smoes.

Mijn vrienden gaan eerst een jaar naar het buitenland.

Vertel eens over je vrienden.

Mijn klasgenoten bedoel ik. Zij gaan reizen, de wereld zien. Had ik toch ook best gewild? Of ze krijgen autorijles. Vraag ik niet eens om. Ik ben zo walgelijk braaf.

Ik denk dat ik van Hella best zou mogen studeren, maar ja, Hella. Ze

zegt eigenlijk nooit wat ze denkt. Tenminste niet als het iets goeds is. En ze gaat niet over het geld.

Is dat het probleem? Dat je zo braaf bent?

Nee. Ik heb helemaal geen probleem.

Dat is moeilijk vol te houden in het licht van het incident.

Incident! Je doet alsof ik... alsof ik niet... niet goed snik ben of zo. Jesis, mens, doe niet zo overdreven.

Wat zeg je?

Niks.

Wat zeg je?

Sorry.

Je moeder zegt dat je een vriend hebt.

O ja?

Vertel eens over hem?

Wat moet ik vertellen... Ik denk dat ze Beer bedoelt. Hij is een jaar ouder dan ik, maar hij moet hierna nog een jaar. Paar keer blijven zitten: verhuisd, ziek geweest. Tenminste, dat zegt zijn moeder, volgens mij doet hij geen moer voor school, maar ja. Hij was altijd een van de coolste jongens van de school. Enorme player, versierde op elk feest wel iemand. Dus toen hij met mij ging zoenen dacht ik dat hij mij gewoon wilde afvinken op zijn lijstje.

Ellis: check, Josien: check, Kathelijnn: check, Liesbeth: check. Ik dacht helemaal niet aan verkering. En het ging ook meteen alweer mis. Want toen Jeroen het hoorde – Jeroen was vroeger mijn beste vriend, maar toen werd hij de beste vriend van Beer. In elk geval, toen Beer tegen Jeroen zei dat hij met mij had, lachte Jeroen hem uit. ‘Liesbeth? Die heeft iedereen aan de overkant van het spoor gehad, man.’ Weg was Beer. Zomaar. Maar dat had ik eigenlijk toch wel verwacht, dus op zich kon ik dat wel handelen.

Ja?

Iemands reputatie zegt niet zoveel, hè? Ik denk dat niemand bij ons op school geloofde dat ik nog maagd was. Niet dat Jeroen aan iedereen heeft lopen vertellen wat hij tegen Beer zei, hoor. Ik heb gewoon een bepaalde naam. Door hoe ik dans misschien, of omdat ik over seks praat. Sommige meisjes – heel veel meisjes – doen dat niet. Die hebben het er alleen met elkaar over waarschijnlijk, op zo’n meidenmanier, met veel ge-je-weet-wel. Maar bij ons thuis is seks gewoon iets waar je het soms over hebt. Ferdi en Hella praten erover aan tafel. Totaal schaamteloos – nou ja, het kan me niks schelen. Ik ken een meisje en haar ouders doen het alleen op zaterdagavond. Dan is de deur van hun slaapkamer op slot en de kat mag niet binnen, dus dan weet zij wel hoe laat het is. Lijkt me aan één kant wel rustig, want Ferdi houdt zich nooit in. Nog steeds niet, en hij heeft nota bene een vriendin, hij woont niet eens meer bij ons. Maar Hella kan geen nee zeggen.

Wat vind je ervan dat je vader een vriendin heeft?

Niks. Moet ik daar iets van vinden?

Drie jaar geleden, bijna vier, toen leerde hij Misja kennen. Ging hij op eens in een tuinhuisje wonen. Dat zag ik totaal niet aankomen. Later kwam hij zomaar weer thuis, maar Misja liet zich niet wegsturen. Ze kwam gewoon bij ons langs en als Ferdi er nog niet was, dan zat ze zogenaamd gezellig met Hella te babbelen. Hella wordt nooit boos. Alleen kan ze zo’n

bevroren gezicht krijgen soms. Als Misja er was had Hella haar bevroren gezicht op. Dan glimlacht ze wel maar je kan zien dat ze zich enorm moet inspannen. Dan ging ik maar meteen door naar mijn kamer.

Beschrijf jullie huis eens.

Het is best groot. Modern. Toen opa gestorven was heeft Ferdi het zelf ontworpen, met een architect natuurlijk. We hebben allemaal een eigen kamer, ook Ferdi en Hella, buiten de slaapkamer waar ze vroeger met z'n tweeën sliepen. Ferdi gebruikt zijn kamer nog steeds om zijn lessen voor te bereiden, hij is leraar, en om te repeteren met leerlingen. Hij geeft drama. Dus hij komt nog steeds veel thuis, maar hij betaalt de hypotheek ook dus dat vindt hij normaal, en daarbij past hij iedere zaterdagmiddag op de tweeling. Zij kunnen niet zo goed tegen veranderingen, zij denken dat Ferdi nog steeds bij ons woont. Speciaal voor Janne en Wessel eet Ferdi zaterdagavond bij ons. Behoorlijk idioot, want hoelang wil hij dat volhouden? Eh...

Het huis?

O ja. Het staat iets hoger dan de straat. Als je bij ons naar binnen probeert te kijken, zie je alleen het plafond. Je komt eerst in de keuken, met de grote tafel in het midden, en vandaar in de woonkamer. Rondom zijn banken, met in het midden een lege vlakte. Boeken, schilderijen, een paar kasten en beelden. Geen prulletjes, daar kan Hella niet tegen en je wilt ook niet dat Janne ermee gaat smijten.

Is het er gezellig?

Ja hoor. Best wel. Als iedereen beneden is, als Ferdi naar muziek luistert en Hella zit te lezen... en als Janne haar gemak houdt... Boven de bijkeuken is een vide, daar liggen kussens en knuffels. Als mijn zusje een driftbui heeft, moet ze daarheen. Dan halen we de ladder weg en dan wordt ze rustig. Je

kunt Janne niet naar haar kamer sturen, want dan weet je niet wat ze uitvoert. Als kind smeerde ze poep op de muren, dat doet ze nou niet meer, maar Hella verliest haar liever niet uit het oog. Er liggen alleen bruine knuffels en kussens op de vide, want Janne houdt van bruin. Voor de rest is het meeste in huis beige of crème-achtig. Alleen de boeken geven nog wat kleur.

Wessel slaapt boven de garage en Janne boven de voorraadkamer. De badkamer daarnaast, boven de keuken. Meer naar achteren zijn de werkkamers van Hella en Ferdi en hun slaapkamer. Ik slaap op zolder, naast het washok. Lekker rustig.

Voor wie?

Goede vraag. Voor iedereen, denk ik.

Ga door.

Wat moet ik nog meer vertellen? We hadden vroeger vaak mensen over de vloer. Nu Ferdi weg is niet meer, maar vroeger waren er soms wel twintig man op een doodgewone avond. Leerlingen, die kwamen mee na repetities voor de toneelvoorstelling, of kunstvrienden van mijn vader, of leraren na een vergadering. Meestal ging Hella dan naar haar kamer, die houdt niet van drukte.

Hé, waar slaat dit eigenlijk op? Wat doe ik hier?

We proberen vast te stellen hoe het met je gaat. Of het verantwoord is dat je thuis blijft wonen.

Wat is dat nou voor onzin! Natuurlijk kan ik thuis wonen! Mag ik nu meteen naar huis? Het is vrijdag, ik moet koken.

Wil je graag weg?

Ja. Kan me niet schelen. Weet ik veel.

Straks dan. Nu even terug naar het... naar wat er is gebeurd. Het was Valentijnsdag. Had dat er iets mee te maken?

Valentijnsdag? Stom gedoe, meiden die hun kaarten op school showen en de kettinkjes van hun vriend...

Net als Kerstmis. Je kijkt bij mensen naar binnen en het lijkt allemaal zo vredig. Maar in de meeste families is het helemaal niet zo gezellig. Ouders die elkaar haten, of broers en zussen...

We hadden het over Valentijnsdag.

Hou toch eens op over die stomme Valentijnsdag! Wat heeft dat ermee te maken? Het was gewoon een dag. Ik ga toch niet nadenken over de datum!

Zijn er vaker zulke dingen gebeurd?

Van wie heb je dat? Wie heeft er zitten lullen? Altijd achter mijn rug. Altijd! Nooit in mijn gezicht. Ja, Liesbeth is een lastpak, Liesbeth verpest altijd alles. Liesbeth moet hulp zoeken, Liesbeth is gek. En niemand vraagt het aan mij! Er is niets met me aan de hand, helemaal niets! Ja, soms ontplof ik. Nou en? Dat zit in de familie. Dan hoef je toch niet meteen te doen alsof ik niet goed bij mijn hoofd ben.

Wie doet dat dan?

(...)

Wie dan, Liesbeth? Wie beweert dat je niet goed bij je hoofd bent?

(...)

Zeg het maar.

Nou ja, Hella.

Nog meer?

Mijn tantes.

Zussen van Hella?

Ja.

Verder nog iemand?

Nee. Ja, Jeroen. Tenminste, die zegt dus dat het halve dorp over me heen is geweest. In die woorden.

Dat is dus niet iedereen.

Wel iedereen die telt.

Noem ze eens op, de mensen die tellen. Wie zijn er belangrijk in jouw leven?

Beer. Ellis, mijn beste vriendin. En ik had een tijdje... Nee, vergeet dat maar.

En je familie? Jeroen?

Kan ik niet vertrouwen.

Vind jij zelf ook dat je alles verpest?

Nou, dit wel hè?

Is er nog iets wat je hebt verpest?

Dat is het juist. Ik krijg altijd de schuld. Omdat ik schreeuw, kwaad word, met dingen ga smijten, wegloop. Alsof het daarmee begint. Alsof ik dat zo-maar doe, voor mijn lol of zo. Dat slaat toch nergens op?

Ellis probeert het goed te praten. ‘Je bent gevoelig,’ zegt ze. ‘Een beetje te gevoelig.’ Nou, dat is dus hetzelfde als gek. Maar van Ellis kan ik het hebben, die zegt het tenminste in mijn gezicht. De anderen niet, die doen het achter mijn rug, bespreken mijn ‘geval’. Hella met Ferdi. Hella met de tantes. Hella met mijn juf vroeger. Hella met jou, trouwens. Ik word er gek van. Ik ben toch ook iemand? Maar niemand vraagt aan mij waaróm ik schreeuw. Hoe het gekomen is.

Goed. Dan vraag ik het. Hoe is het gekomen?

Heb je een maandje?

Ja hoor. Als het moet.

Goed dan.

Goed dan. Volgende keer verder. Sorry, mijn volgende cliënt wacht.

Tuurlijk. Geen probleem. Ik heb hier niet om gevraagd, hè? Het is jouw feestje.

Liesbeth? Wacht nog even. Je mag best toegeven dat het moeilijk is, hoor.

Nou, ik red me anders prima. Zorg liever dat ik naar huis mag.

EERSTE NOTITIE

Ik ga dus echt niet alles vertellen. Voor de zekerheid schrijf ik dit maar op, dan flap ik het er niet uit. Ze kijkt aardig, die Judith Groen, ook al heeft ze trucjes waar ik niet in trap. Iedere vraag terugspelen, duh, alsof ik niet snap wat ze zit te doen. Ik weet best wat ze wil horen, ze maakt omtrekkende bewegingen om me in de val te lokken. Zodra ik me verspreek, grijpt ze me bij mijn nekvel.

Het kan me niet schelen dat ze me doorheeft, maar ze hoeft gewoon niet alles te weten. *Hell*, ik vertel sommige dingen niet eens aan mijn eigen moeder.

Het was avond en er was iets gebeurd. Ik voel me nóg vies als ik eraan denk.

‘Hallo? Hebben we contact?’ vroeg Hella. Ze wuifde met haar hand voor mijn ogen. Moest zij zeggen.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Je zou Janne voorlezen. Ze ligt te wachten.’

Ik zuchtte. ‘Ze is dertien.’

‘Ze houdt ervan en het is goed voor haar. Jij kunt het mooier dan ik.’

Ik zuchtte nog eens, overdreven.

‘Wat is er met jou aan de hand?’

Die ochtend had ik de deur opengedaan voor een pakketbezorger.

‘Meneer en mevrouw zijn er niet,’ zei ik voor de grap.

‘Dat komt dan mooi uit,’ zei hij met een knipoog. ‘Want ik kom voor jou.’

Even dacht ik dat het pakket voor mij was. Maar dat was het niet. Hij

dacht blijkbaar dat ik de hulp was. Hij deed een stap dichterbij. Zijn linker-voet stond op de drempel, daar keek ik naar. Hij hield het pakket omhoog. Ik moest denken aan een boek van Cissy van Marxveldt, honderd jaar oud maar nog steeds leuk.

‘Wil je limonade?’ vroeg ik. Dat vraagt de heldin in het boek ook.

‘Limonade?’ Hij keek verbaasd. ‘Nee, ik wil jou. Werk je hier?’

Dat komt door dat idioot grote huis van ons. Arm zijn en dan zo’n huis hebben, nou ja.

‘Ja,’ zei ik. ‘Je moet ergens werken.’ Ik was vijftien. Zag ik er zo oud uit dan? Dat vond ik wel leuk. Mensen schatten me meestal jonger dan ik ben.

Hij moest lachen. Deed nog een stap naar voren. Sloeg een arm om me heen. Drukte zich tegen me aan. Ik voelde zijn ding. Hard en opdringerig.

‘Dus dat vind je leuk, hè,’ zei hij. Luchtig, alsof we over een serie bab-belden.

‘Nou ja, leuk...’ Mijn idee van tegenstribbelen.

Wat ik dan denk: rot op, engerd! Ga je spermatozoiden ergens anders storten! Val mij niet lastig met je frustraties!

En wat ik dan doe: glimlachen. Me stoer houden. *One of the guys* spelen. Mij krijg je niet van mijn stuk met je stijve.

‘Wat heb je voor me?’ vroeg ik zonder me te laten kennen. Ik bedoelde zijn poststuk. Gaf hij me een duw met dat ding van hem. Ik was langer dan hij, het raakte mijn dijbeen.

‘Zin in?’ vroeg hij.

‘Nu niet,’ zei ik. ‘Ik ben aan het werk toch.’

Ik rukte het pakket uit zijn handen en smeed de deur dicht. Nee, gelogen. Ik pakte het pakket aan, glimlachte verontschuldigend, deed de deur zachtjes dicht, met een laatste glimlachje. Nodigde hem in feite uit het op-nieuw te proberen, de volgende keer.

O man, wat ben ik een loser.

Dat was er dus gebeurd. Normaal iets wat je aan je moeder zou vertellen. Denk ik. Weet ik niet, want ‘normaal’ is bij ons niet normaal. Mijn moeder

is niet iemand aan wie je dingen vertelt. Heb ik wel geprobeerd vroeger, maar dat werkte niet.

‘Liesbeth,’ zei Hella.

O ja, Janne lag dus te wachten.

‘Ik ga al,’ zei ik.

‘Dat dacht ik ook,’ zei Hella.

Met zulke dingen ga je naar je beste vriendin, dat weet ik ook wel. Ellis zou naar me luisteren, die zou het hele verhaal aanhoren. En daarna zou ze raar gaan trekken met haar gezicht en over iets anders beginnen.

Is Ellis dan wel mijn beste vriendin?

Ja, natuurlijk wel. We doen zowat alles samen. De plannen komen soms van mij, zoals toen Josien beweerde dat ze niet bang was voor inbrekers.

Toen wilde ik natuurlijk bewijzen dat ze wél bang was. We sloten een weddenschap af dat ze zich rot zou schrikken. Matthew had wel zin om mee te doen, en Jeroen is altijd in voor kattenkwaad. Maar ik zou het niet gedaan hebben als Ellis het niet goed vond, want Ellis is vriendinnen met Josien.

Gek genoeg was Ellis er wel voor in, dus ik zette door. We spraken een avond af dat het vollemaaan zou zijn. Ellis rapporteerde het bestaan van een balkon bij Josiens slaapkamer en een fietsenhok daaronder. Josien sliep op de eerste verdieping; het was te beklimmen. Eigenlijk was het heel raar dat Josien niet bang was voor inbrekers; ze zou het wel moeten zijn.

‘Ze is het natuurlijk ook,’ zei ik, ‘daarom schreeuwt ze zo hard.’

We gingen indrinken bij Matthew thuis. Ik nam een van Ferdi’s flessen mee. Waarom moet je drinken als je iets gaat doen dat niet mag? Omdat het niet deugt, denk ik. Je moet je geweten verdoven. We zaten vol giechels toen we eindelijk op pad gingen.

Voor Jeroen doe ik soms alsof ik bij de jongens hoor, maar Matthew moest me een kontje geven, anders kon ik niet op dat balkon komen met mijn zwakke armpjes. Het ging met veel gesis en ge-schiet-nou-op en ik stond nog maar net boven toen het raam openging.

‘Ik weet heus wel dat jullie het zijn,’ piepte Josien door de kier. Ellis had haar ingeseind. En toch klonk Josien bang.

‘Verloren!’ zei ik triomfantelijk – en veel te hard. Want er klonk gerommel in het huis.

‘Weg hier!’ siste Matthew.

‘Mijn ouders!’ Nu was Josien pas echt bang.

Naar beneden leek me makkelijk. Ik heb sterke benen, springen kan ik wel. De anderen klommen voorzichtig omlaag, maar ik dacht in twee sprongen beneden te zijn.

En toen zakte ik met een enorm lawaai van brekende platen door het dak van het fietsenhok. ‘*Oopsiedaisy*,’ zei ik. Dat komt uit een film en het floept eruit als een situatie té melig is voor gewone woorden. Daar zat ik op mijn gat tussen de fietsen, vallende stukken golfplaat om me heen! Ellis kreeg een zenuwlach van dat woord. Matthew en Jeroen waren in een reflex naar het hek gevluht. Maar ik bevrijdde me uit het fietsenhok en belde aan. Ja, ik moest toch melden dat ik de schuldige was?

De deur ging onmiddellijk open en nu kreeg ik een hartverzakking. Josiens vader stond dreigend in de opening en daarachter stond haar moeder. Zij stond met een stang boven haar hoofd en ik keek recht in de loop van een pistool. Probeer dan maar eens netjes je excuses te maken. Ik struikelde over mijn woorden en moest alles nog eens herhalen. Achter me stond Ellis nog steeds te hinniken en Matthew en Jeroen bleven veilig in de schaduw. Het pistool was alleen op mij gericht.

Later vertelde Josien dat het een alarmpistool was geweest. En waar haar moeder mee dreigde was de buis van de stofzuiger.

Daar hebben Ellis en ik en Josien nog wel vaak over nagelachen. Als Matthew het vertelt, ben ik de held van het verhaal. Wel een op sokken, want ik had een schoen verloren.

Ik heb niemand verteld dat ik mijn voet heel erg had pijn gedaan, en dat die ’s nachts zo opzwol dat ik niet eens naar de wc kon. Ik moest in de prullenbak plassen. Maar daar wilde ik niet mee aankomen bij Ellis, die kan niet zo goed uit de voeten met andermans pijn. Net als Hella eigenlijk; die heeft daarna een WA-verzekering voor me afgesloten en dat hinken als mijn gerechte straf beschouwd.

Dus laat staan dat ik over een enge bezorger begin. Trouwens, ik kan me best redden.

Tijdens een feestje bij ons thuis ging de telefoon. Onbekend nummer, maar ik stond er vlakbij en nam op.

‘Goedenavond mevrouw, zou ik Liesbeth misschien even mogen spreken?’

Geproest op de achtergrond. De manier van praten kwam me bekend voor, maar ik kende de stem niet. Het leek een jonge man. Ik vroeg wie hij was. Het was Jort.

‘Jort!’ riep ik. Het kwam meteen terug: het survivalkamp, vijf jaar geleden, en dat ik had gedacht dat we vrienden waren. De woede, de teleurstelling, de schaamte toen hij zonder toestemming zijn hand onder mijn kleren wurmde. En dat terwijl hij wist wat er onder mijn nachthemd zat, namelijk niets. Maar de teleurstelling verdampte, het gevoel dat hij me zag staan bleef. Daarom hielden we contact.

‘Ja, je staat op luidspreker, mijn neef is hier ook. Weet je nog? Guido.’

‘Ha Guido.’ Koeltjes, want die neef was een arrogante klootzak geweest.

‘We hadden het over dat kamp, en toen zijn we een beetje rond gaan spitten op mijn Facebook-account – internet vergeet niks, zeggen ze toch? En daar was je, hoor. Ik heb ze geteld, je hebt me honderddrie berichtjes gestuurd. Honderddrie.’

‘Kan wel,’ zei ik zo neutraal mogelijk. Hij had meestal geantwoord, saai verhalen over niks. Dat deed hij altijd op vrijdag en dat zei hij er dan bij, vrij-dag, haha, grappig. ‘Dus?’

‘Dus ik dacht dat ik jou wel kon bellen.’ Weer geproest. Nu snapte ik het: zaterdagavond, een paar biertjes en geen meiden in de buurt. Ze belden mij in de hoop op een afspraakje, iets spannends met de webcam, telefoonseks, wist ik het. Ik keek de kamer rond. Theatervrienden van mijn vader, ook veel mensen van school. Maar er werd gepraat, gelachen, gedanst, geblowd. Niemand lette op mij. Ik kon zeggen wat ik wou.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ik. ‘Heb je nog duiven?’

‘Duiven, nee, die hebben we weggedaan toen mijn vader overleed. Maar hoe heet het, heb je zin om...’ Gesmoord lachen.

Ik wachtte. Als hij wat wilde moest hij maar het lef hebben om het hardop te zeggen. De Jort van vroeger was heel anders. Die liet zich niet door zijn neef gebruiken, die hakte zwiigend hout met me, urenlang, in het bos vertrouwde hij op mijn richtinggevoel, hij lachte me nooit uit en hij durfde dingen te zeggen zonder bier op. (Ik weet zeker dat het bierdrinkers zijn, Jort en zijn neef Guido. Dat past bij postduiven en debiele telefoontjes.)

‘Honderddrie berichtjes,’ herhaalde hij. ‘En weet je hoeveel ik er geschreven heb?’

‘Je schreef altijd op vrijdag,’ zei ik. ‘Tweënvijftig? Eenenvijftig?’

‘Acht.’

Het klonk triomfantelijk. Ik geloofde hem niet. Acht? Dat kon niet. Dat was nog niet eens één per maand!

‘Dus ik dacht dat ik je wel kon bellen.’

Acht. Terwijl ik een heel jaar als een malle achter zijn kont aan had gezeten, met twee berichtjes per week. Acht hele keren had hij me geantwoord.

‘Ja, leuk je gesproken te hebben,’ zei ik, met een gloeiende kop. ‘Maar als je het niet erg vindt...’ Ik hield de telefoon bij een box. ‘... Ik zit midden in een feestje en ze wachten op me. Later.’

Ik verbrak de verbinding. Daarna worstelde ik me tussen mensen door naar de gang, stapte over mensen heen op de trap. Onder de deur van Hella’s kamer door scheen licht, maar ik klopte niet aan en liep de volgende trap op naar mijn kamer.

In films vragen ze dan hun moeder om raad. Pff. Mijn moeder heeft zélf geen bal verstand van mannen.

Als ik nou bloedmooi was... Maar dat ben ik dus niet. Dat weet ik al een tijdje, maar toch schrik ik er soms nog van.

Een keer zaten we in de zon op de trappen voor de school. Ik voelde me zo goed als ik me kan voelen. Ik had een zwarte spijkerbroek aan en een T-shirt met de kleur van blaadjes in de lente. Het T-shirt was te kort maar

dat kon me niet schelen. Ik voelde me er goed in. Iedereen mag mijn buik zien. Er is niks mis met mijn buik.

Matthew boog voorover. Hij zat naast me en ik mocht hem. We zijn een soort vrienden volgens mij, of bijna.

‘Tjee,’ zei hij. ‘Jij hebt haar op je tenen.’

Ik hoefde niet te kijken om te weten dat het klopte. Ik wist alleen niet dat het erg was, haar op je tenen, maar nu weet ik het dus. Ik heb overal haar, op mijn armen is het zelfs een vachtje. In de zomer doe ik iets aan mijn bikinilijn, maar je kunt wel aan de gang blijven. Gelukkig heeft het groene T-shirt lange mouwen.

‘Ja,’ zei ik. Het klonk als ‘sorry’.

Ik had moeten zeggen: ik heb meer haar op één teen dan jij op allebei je kaken. Maar zo ben ik niet.

Een maand later organiseerde Josien een levend ganzenbord voor haar verjaardag. Je moest verkleed komen, maar ik had geen geld voor een ganzenpak; een witte legging was al duur zat. Toen heb ik mijn voeten en kuiten oranje geleverd, dat gaf wel een grappig effect. Het was buitenlak en ik kreeg hem er eigenlijk niet meer af, ik liep nog maanden oranje gevlekt rond. Toen mijn tenen weer huidkleurig waren, zaten er geen haren meer op. Dat is de enige keer dat ik ze heb onthaard. Ontharen heeft alleen zin als je er mooier van wordt; in mijn geval onbegonnen werk.

Als gans was ik wel een succes.

Ik weet eigenlijk al sinds de basisschool dat ik lelijk ben. Dankzij mijn vriendinnetje Laris. Die maakte het me duidelijk in het zwembad.

Die ochtend had Hella me betrappt toen ik met mijn badpak aan voor de spiegel stond: het was zo uitgelubberd dat mijn schaamlippen te zien waren. Ik huilde. Hoe kon ik nou zo mee gaan zwemmen?

Kleren kopen zit niet in Hella's systeem, ze geeft geen moer om uiterlijk. Laatst vroeg mijn tante wat ze aan zou doen met Kerstmis, toen moest Hella vreselijk lachen. ‘Gewoon, kleren.’

Ik ben een keer bruidsmeisje geweest toen ik vijf was. Mijn ene tante had

een jurkje genaaid voor de bruiloft van mijn andere tante. Ik kon er niet van slapen, zo mooi was die jurk. Maar mijn tante de bruid zei er niets over. En mijn tante de naaister keek steeds zo knorrig naar me. Ik snapte pas waarom toen ik jaren later de foto's zag. Onder het tere lichtblauwe prinsessenjurkje droeg ik bruine gypsen. Afgetrapte bruine gypsen, met kale neuzen. Ik liet de foto grinnikend aan Hella zien.

‘Wat is daarmee?’ vroeg ze. Zo is Hella dus.

Dus ik weet niet wat voor pilletje Hella die dag had geslikt, misschien wilde ze gewoon dat ik stopte met huilen. In ieder geval nam ze me mee naar de winkel bij ons in het dorp, waar ze een prachtig badpak voor me kocht. Het was bloedrood, en het had opzij een witte streep met zwarte bolletjes erop en het paste precies.

We liepen naar het diepe bad, mijn vriendinnetje Laris en ik. Ik liep rechtop en keek om me heen of iedereen wel zag hoe mooi ik was. Kijkt Laris ineens opzij, ze wijst naar mij en barst in lachen uit. Ik kijk omlaag. Over mijn mooie nieuwe rode badpak heb ik mijn onderbroek nog aan. Een vod zonder model, met het elastiek half los en grauw van het vele wassen.

‘Dat grote lijf,’ hikte Laris, ‘en dan die ónderbroek!’

Op dat moment, ik was tien, zag ik mezelf door de ogen van Laris. Zij zit op turnen. Ze is klein en gespierd, strak. Ik dus niet.

Ook toen ik het vod uit had getrokken, bleef ik het voelen, ‘dat grote lijf’. Tot nu toe voel ik het. Te lang, te breed, te bottig. En dat is er sindsdien niet beter op geworden. Wat ziet Beer in mij?